

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 119/2025
04.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић, Милене Рашић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Венцел Кристиана, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 37К 41/23 од 16.08.2023. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 374/23 од 04.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 04.02.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Венцел Кристиана поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 37К 41/23 од 16.08.2023. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 374/23 од 04.12.2024. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину 37К 41/23 од 16.08.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 374/23 од 04.12.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Зрењанину 37К 41/23 од 16.08.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Венцел Кристиан, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости нумерише битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означава налаз и мишљење Центра за социјални рад Града Зрењанина, обзиром да се исти заснива на посредним сазнањима до којих је Центар за социјални рад дошао изјавом оштећене која није подвргнута озбиљној провери, јер се оштећена користила својим правом да не сведочи против окривљеног у истражном поступку.

Супротно изложеним наводима захтева, Врховни суд налази да је налаз и мишљење Центра за социјални рад законит доказ, а ово из следећих разлога:

Наиме, одредбом члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП прописано је да је „исправа“ сваки предмет или рачунарски податак који је подобан или одређен да служи као доказ чињеница које се утврђују у поступку (члан 83. став 1. и 2. ЗКП).

Чланом 7. став 1. Закона о спречавању насиља у породици прописано је да су за спречавање насиља у породици и пружање заштите и подршке жртвама насиља у породици и жртвама кривичних дела одређених овим законом, надлежни полиција, јавна тужилаштва, судови опште надлежности и прекршајни судови, као надлежни државни органи, те центри за социјални рад, као установе.

По налажењу овога суда, налаз и мишљење Центра за социјални рад Града Зрењанина од 12.01.2021. године састављен је од стране овлашћене институције и стручног лица - водитеља случаја Јелене Мишић у складу са одредбама Породичног закона и Правилника о организацији и нормативима и стандардима рада Центра за социјални рад, који сам по себи, а и по начину прибављања, није у супротности са Закоником о кривичном поступку. При томе, ово мишљење односи се и на претходне

међусобне односе окривљеног и оштећене, али и на конкретан догађај који предмет овог поступка.

Имајући у виду да је мишљење Центра за социјални рад сачињено од стране стручних лица, у свему према правилима струке, те да представља исправу издату од стране надлежног државног органа у законом прописаној процедури, која у смислу члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП подобра да се користи у кривичном поступку, то наведени доказ, супротно наводима захтева, не представља незаконит доказ.

Сходно изнетом, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости којима се указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 439. тачка 4) ЗКП, наводима да првостепени суд приликом одмеравања кривичне санкције није урачунао време које је окривљени провео у притвору од 10.01.2021. године до 15.01.2021. године.

Такође, у захтеву бранилац указује и на погрешено и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, износећи сопствену оцену изведених доказа, те наводи да се оштећена у овом поступку користила правом да буде ослобођена дужности сведочења и да не постоје констатоване објективизиране повреде оштећене од стране лекара специјалисте које би поткрепиле вршење физичког насиља над истом од стране окривљеног, из чега, по ставу одбране, произилази да насиља у породици није било и да се лекарска документација и сведочење оштећене не може заменити мишљењем Центра за социјални рад или другим доказима. Такође бранилац као разлог поношења захтева означава и повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као и повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и члана 439. тачка 4) ЗКП, сходно одредбама члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Венцел Кристиана у наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни суд је донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**